

Чарівна гостя

Лариса Письменна

Занедужала бабуса Завірюха. Зажурилася. А саме ж час надійшов закрутити вихором сніжинки й понести їх від землі до неба під кришталевий бренькіт крижаних бурульок. Адже Новий рік надходить! Так ні: налетів шалапут теплий Вітер, зареготав та й давай навколо Завірюхи пританцьовувати. Геть спітніла стара, розкисла й заховалася під блакитною красунею Ялинкою. Ця молоденька кучерява Ялинка радувала всіх своєю вродою, бо росла в самому центрі міського парку, гойдала на сизоголубих вітах забіяк горобців, білощоких синичок, а віднедавна ще й червонуватих снігурів.

— Ой лишенько... Ой горенько... — жалібно стогнала баба Завірюха. — Відчепися від мене, харцизяко. Дочекайся весни, тоді й гасай-бешкетуй, а мені дай спокій. Ой, розкисаю...

— Чим тобі допомогти? — запитала Ялинка. Вона була вся, до останньої голочки, добра та привітна.

— Красунечко голубесенька! Пообривав мої крила шалапут теплий Вітрисько, перевів мене на кисіль. А мені ж Новий рік зустрічати! — І Завірюха з горя хотіла завити: "у-у-у!", але в неї вийшло тільки тоненьке і жалібне "і-і-і-і".

— Не журися, — потішила Завірюху Ялинка. — Не забувай, що я не звичайна собі ялинка, а — чарівниця. Зараз я тебе вилікую.

І вона затріпотіла всіма голочками й задзвеніла блакитним запашним голосом. Адже у чарівної Ялинки і голос блакитний та запашний.

Тут ураз примчав холодний Вітер, підхопив крижаними руками під боки знесилену бабу Завірюху і став її заморожувати. Завірюха вже не пищала жалібно: "і-і-і...", а загула своїм справним голосом: "у-у-у-у!", бо одужала й мала силу високо мчати сніжні вихори назустріч Новому року. Молоденька Ялинка і собі почала крутитися та витанцьовувати парком, адже в таку завірюху ніхто з людей до парку не зайде. Та зненацька прилетіла й зацвірінькала ціла зграя горобців. Хоч як вила Завірюха, та вони перецвірінькали її:

— Біда! Біда! До дідуса Івана Івановича внучка Марійка приїхала! Новий рік зустрічати!

— Та яка ж тут біда? — блакитним сміхом засміялася чарівна Ялинка. — Це ж радість!

— Ні, біда! Ні, біда! Бо ж дідусь Іван Іванович саме захворів і побивається, що не може для своєї любої внучечки ялинку принести і прикрасити. І Марійка плаче — боїться за дідуса, аби тому зовсім кепсько не стало. Хіба ж не біда? Дідусь нас завжди взимку підгодовував, а тепер і вийти не може.

— Справді, біда, — погодилася лагідна Ялиночка. — І я добре знаю Івана Івановича, він частенько спочивав біля мене на лаві. Якось хлопчаки надумали наламати моїх

блакитних лапок, то він їх враз так присоромив! І Ялинка покинула танцювати, бо зрозуміла: треба чимось допомогти дідусеві та розважити його внучку. Але чим? Це ж не Завірюху лікувати...

— На моїй верхівці залишилася найкраща шишка. Може, подарувати її дівчинці Марійці?

— Що там шишка! — залементували горобці. — Цвірінь, цвірінь! Ти краще сама піди до них. Цвірінь! Ти ж чарівна, ти можеш пройти крізь муровані стіни будинку. Цвірінь, поспішай!!!

Що ж, горобці хоча й розбишакуваті пташата, та добре радять. Чому ж би й справді не піти до хворого дідуса та його засмученої онучки? Нехай і вони як годиться зустрінуть Новий рік.

Дідусь Іван Іванович лежав у ліжку й тихенько стогнав. Мабуть, не так од хвороби, як від зажури: адже його улюблена внучка Марійка цього року залишилася без ялинки. А Марійка хоча й не стогнала, проте нишком ковтала сльози. Сумний вечір, що й казати.

І раптом обоє вражено скрикнули. Та як було не скрикнути, коли посеред кімнати з'явилася блакитна Ялиночка. Вона війнула смолистими пахощами й тихо заспівала такі щирі та веселі слова, що Хвороба з Нудьгою зіщулились, скрутилися та й нишком згигіли.

На вітах красуні Ялиночки яскраво зачервоніли снігурі, заблискали білими щоками синички, а який дзвінкий танок завели навколо Ялинки заводяки-горобці! Та це ще не все: уявіть собі, на верхівці Ялинки сиділа ошатна й пухнаста білочка й тримала в лапах золотаву шишку. Вона кинула ту шишку Марійці, дівчинка спіймала подарунок і подала шишку своєму дідусеві. А сама, поглядаючи на гороб'ячий хоровод, затанцювала з ними, немов горобличка. Отоді вже й сама Ялинка плавко закружляла в новорічному танку.

Яке то чудесне було свято! Навіть дідусь Іван Іванович — він уже зовсім одужав від радості — підвівся з ліжка й заходився весело притупувати м'якими повстяними капцями.

Коли блакитна Ялинка повернулася до рідного парку (люди не помітили її втечі, бо дуже мело і вихрило снігом), вдячна бабуса Завірюха прикрасила пахучі голочки щонайкращими, щонайбільшими срібними сніжинками. Та й лягла спочивати під Ялинкою.

Зійшло сонце Нового року. Засяяли снігові шати на блакитній Ялинці. Люди, що в цей день приходили до парку, милуючися красунею, запевняли, що нічого прекраснішого вони ніколи не бачили. І це була правда.